

De brief aan de Romeinen - inleiding -

De brief aan de Romeinen is de langste brief van Paulus, die hij ooit geschreven heeft. Deze brief is gericht aan een gemeente, die hij niet gesticht heeft en die hij ook nooit bezocht heeft.

De brief is geschreven omstreeks het jaar 55 na Christus. Paulus had toen al circa 20 jaar het evangelie gepredikt.

Er zijn christenen, die de Romeinenbrief uit hun hoofd hebben geleerd, zo hoog schatten zij deze brief in zijn waarde.

Sommige Schriftuitleggers zeggen, dat de brief aan de Romeinen een soort testament is van Paulus, waarin hij het evangelie vastlegt zoals hij dat altijd heeft gepredikt.

Denk aan de waarheden, beschreven in de hoofdstukken 6 t/m 8.

Toen Luther de Romeinenbrief las en bij de woorden in Romeinen 3:24 kwam waar staat:

Want allen hebben gezondigd en derven de heerlijkheid Gods en worden om niet gerechtvaardigd uit zijn genade, door de verlossing in Christus Jezus.

schreef hij daarover: deze tekst is voor mij een deur tot het Paradijs geworden!

De brief aan de Romeinen is door Paulus opgesteld maar niet op schrift gebracht.

Deze brief is namelijk op schrift gebracht door een soort broedersecretaris en dat is een zekere Tértius want er staat in Rom. 16:22

Ik, Tértius, die de brief op schrift gebracht heb, groet u in de Here.

De brief is door Paulus opgesteld in het jaar 57 na Christus vanuit Corinthe óf vanuit de voorstad van Corinthe, de havenstad Kenchreae.

In die voorstad van Corinthe (Kenchreae dus) was een gemeente en daar woonde een zuster met de naam *Phébe*. We lezen daarover in Romeinen 16:1 en 2:

Ik beveel Phébe, onze zuster, tevens dienares der gemeente te Kenchreae, bij u aan, dat gij haar ontvangt in de Here op een wijze, den heiligen waardig.

En haar bijstaat, indien zij u in het één of ander mocht nodig hebben. Want zij zelf heeft velen, ook mij persoonlijk, bijstand verleend.

Deze zuster Phébe heeft naar alle waarschijnlijkheid dus deze brief van Paulus naar Rome gebracht.

Wat een prachtig getuigenis van deze dienende zuster: Zij was een "dienares van de gemeente" te Kenchreae en zij heeft velen, waaronder ook Paulus, bijstand verleend.

Zij was ook een soort diacones, iemand die bijstand verleend aan

armen, hulpbehoevenden en zieken.

Mogelijk heeft zij, zoals ook de moeder van Johannes Marcus deed (Hand. 12:12), haar huis ter beschikking gesteld aan de gemeente.

Ze was een dienende zuster en heeft, zoals Paulus het noemt, velen bijstand verleend.

Wat de gelovigen in Rome betreft: de toen heersende keizer Claudius was er op tegen, dat in Rome de christenen zich als één grote groep zouden verenigen en daardoor ontstonden er in Rome verschillende gemeenten op verschillende locaties, veelal *huishuizen*.

Dat blijkt uit het slot van de brief. We lezen in 16:3 t/m 5:

Groet Prisca en Aquila, mijn medewerkers in Christus Jezus, mensen, die voor mijn leven hun hals gewaagd hebben.

Niet ik alleen ben hun dankbaar, maar ook al de heidengemeen-

ten. Groet insgelijks de gemeenten bij hen aan huis.

En dan in vers 10 en 11:
Groet Apelles, die in Christus beproefd gebleken is. Groet hen, die behoren tot de kring van Aristobulus.

Groet mijn stamgenoot Herodion. Groet hen, die behoren tot de kring van Narcissus, die in de Here zijn.

Hier worden twee kringgemeenten genoemd, de kring van Aristobulus en de kring van Narcissus.

En dan lezen we nog in vers 15:
Groet Asynkritis, Flegon, Hermes, Patrobas, Hermas, en de broeders bij hen. Dus dat was waarschijnlijk ook een huisgemeente.

Omstreeks het jaar 50 na Christus, dus een jaar of zeven vóórdát Paulus deze brief heeft opgesteld, had keizer Claudius bevolen, dat alle Joden Rome moesten verlaten. Waarschijnlijk omdat er tumult ontstaan was, omdat wettische Joden

streden tegen heiden christengemeenten, die ontstonden.

Zoiets blijkt uit de overleveringen. We lezen in Handelingen 18:1 hier iets over en dit gebeurde dus ongeveer 7 jaar vóórdát Paulus de brief aan de Romeinen schreef.

1 Daarna verliet hij (dat is Paulus) Athene en kwam te Korinthe.

2 En hij vond daar een Jood, genaamd Aquila, van geboorte uit Pontus, die juist uit Italië gekomen was met Priscilla, zijn vrouw, omdat Claudius bevolen had, dat alle Joden Rome zouden verlaten; en hij kwam bij hen.

3 En omdat hij hetzelfde handwerk uitoefende, bleef hij bij hen, en zij werkten samen, want zij waren tentenmakers van hun handwerk.

Daar heeft Paulus dus voor het eerst de Jood Aquila ontmoet met zijn vrouw Priscilla en veel met hen over het evangelie gesproken.

Vier jaar later stierf keizer Claudius en mochten de Joden weer terugkeren naar Rome en dat hebben Aquila met zijn vrouw Priscilla dan ook gedaan en er is toen bij hen in Rome een gemeente aan huis ontstaan, zoals wij lezen in hoofdstuk 16.

Over deze Aquila met zijn vrouw Priscilla is nog het volgende vermeld in Handelingen 18:24 t/m 28

Tot slot van deze inleiding tot de Romeinenbrief nog twee kernteksten uit de Romeinenbrief en dat zijn: Romeinen 6:6/7 en daar staat:

6 Dit weten wij immers, dat onze oude mens mede gekruisigd is, opdat aan het lichaam der zonde zijn kracht zou ontnomen worden en wij niet langer slaven der zonde zouden zijn;

7 Want wie gestorven is, is rechtens vrij van de zonde.

Men kan gestorven zijn, terwijl men nog leeft. Dat blijkt uit Galaten 2:20 waar staat:

Met Christus ben ik gekruisigd, en toch leef ik, dat is niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij.

Paulus zegt daar in feite: ik ben gestorven en toch leef ik; niet meer ik, maar Christus leeft in mij.

Wij mogen delen in de overwinning van Jezus. Hij bracht onze oude mens in de dood.

Wij zijn "gestorven" en rechtens vrij van de zonde.

U, die dit leest, gefeliciteerd met dit evangelie !